

Обрана кохати
Аніта Мілаєва

Глава 1.1

— Я не поїду на відбір!

Від обурення тупнула ногою.

— Аєло, дитинко. Це велика честь бути запрошеною на відбір наречених в анклав Гедар, — спокійно промовив батько. — Я з радістю прийняв пропозицію правителя і подякував за те, що він вніс наше прізвище у список.

Я збентежено подивилася на батька. Він серйозно? Знайшов за що дякувати.

— А мене спитати ти не хотів, перш ніж дати згоду на відбір і внести до списку наречених МОЄ ім'я?

— Тобі вже давно пора вийти заміж, — сказала Габріела. Так можна залишитися в старих дівах.

Вона чинно сиділа на стільці, випрямивши спину і роблячи ковток чаю з порцелянової чашки. Усім своїм виглядом Габріела демонструвала своє благородне походження та вміння поводитись за всіма правилами етикету.

— Я не хочу заміж, — намагалася не кричати, але дуже хотілося.

За що мені така несправедливість? Останнім часом здавалося, що світ бунтував проти мене.

— Дочко, ти маєш пам'ятати, хто ти, й не зганьбити наше прізвище, — спокійно промовила Габріела, трохи повернувши в мій бік голову.

Так і хотілося крикнути їй у вічі, що я знаю правду. Ніяка вона мені не мати. За законами нашої держави, якщо жінка вийшла заміж і не змогла народити чоловікові протягом п'яти років, вона вважається безплідною. У такому разі чоловік зобов'язаний з нею розлучитися і взяти собі за дружину іншу.

Габріела не могла завагітніти і, щоб не кидати кохану, батько пішов на обман. Він знайшов жінку, яка погодилася народити йому дитину. Подобиць я не знала, але факт залишався фактом.

Я народилася від іншої жінки і врятувала любов і шлюб люблячої пари.

Можливо, моє життя було б простішим, і мене навіть полюбила б Габріела, але з'явилося диво на ім'я: Юніона. Дочка моєї мачухи та батька. Миле і тендітне створіння з білявим волоссям. З дитинства ставилися до неї, як до божества: зайвий раз не турбували, не підвищували на неї голос. Вона жила за розкладом, де обов'язково була прогулянка на свіжому повітрі, правильне

харчування та ін. Я ж вважаю, що таке ставлення було схоже на догляд за смертельно хворим.

Юніона була близькою для мене людиною, незважаючи на всю її наївність.

— Не сперечайся з батьком, — продовжила мачуха, — він дбає про твоє благополуччя. Бути дружиною алфінця дуже почесно. Тільки дівчата зі шляхетних сімей можуть претендувати на місце поряд із ними.

— Я не хочу брати участь у відборі! Мене не цікавить наскільки це почесно!

Від злості зціпила зуби і стиснула кулаки. За мене знову все вирішили, як завжди у цьому будинку. Але тепер їхній вибір повністю змінить моє життя. Наскільки я пам'ятала, з відбору дівчата, які проходили другий тур, додому не приїжджали. Ставши дружиною воїна нашої великої імперії, дівчина приймала всі закони його народу.

Парадокс полягав у тому, що сам імператор був алфінцем та жив за своїми законами, при цьому контролював виконання ухвал для звичайних людей.

— Доведеться. Завтра по тебе прийдуть організатори. Збери всі необхідні речі або я розпоряджуся, щоб замість тебе це зробили слуги, тоном, який не терпить заперечень, сказав батько.

Ось тут я засумнівалася, чи батько він мені? Якби не зовнішня схожість, то точно вирішила б, що ні. За роки, які росла в цій сім'ї, Себастьян ніколи не показував мені своєї прихильності. Він наймав для мене вчителів, згідно зі статусом та багатством сім'ї. Я мала особисту служницю, конюха та гувернантку. Мені купували вбрання за останньою модою та найкращі прикраси, на цьому все закінчувалося. Няня в дитинстві читала казки і співала колискові, старий конюх Джим дарував фігурки, зроблені своїми руками та розповідав повчальні історії. А служниця Міллі потай приносила з кухні смачні пиріжки, які благородним дірам їсти більше двох на день заборонялося.

— Візьми модне вбрання, щоб затьмарити всіх наречених, — порадила Габріела. — На відборі буде багато цікавого.

— Може, замість мене поїдеш? — не втрималася я.

Продовжувати розмову не було сенсу, я все одно не переконаю їх у безглуздому рішенні, що визначає мою подальшу долю. Підхопивши спідницю, кинулася геть із кімнати. Позаду мене чувся обурений голос мачухи:

— Себастьяне, ти чув? Вона образила мене.

— Так, кохання моє, чув.

— Погана кров дається взнаки, — трохи тихіше додала Габріела, але я все одно почула.

Глава 1.2

Забігла до себе в кімнату з усієї сили грюкнула дверима. Яка жаклива несправедливість! Я давно думала про своє майбутнє, особливо після того, як дізналася правду про своє народження. Освіту мені дали гідну, тому я цілком могла бути вчителем багатих нащадків. Головне подалі звідси.

Все ж таки краще ніж вирушати на відбір і проходити випробування заради чоловіків, яких бачиш перший раз у житті.

Кинулася збирати валізу, вибирала речі міцніші і зручніші. Шлях мав бути не близький, тому варто було поквапитися. Зібрала всі коштовності, які мала. Вони знадобляться у моїй мандрівці. Пошукала рекомендаційні листи, які дав батько попередньої гувернантки для Юніони. Спеціально приховала, як відчувала, що знадобиться.

Поклала все в чемодан і підбігла до вікна. Ось тут на мене чекало велике розчарування. На вікнах у моїй спальні стояли ґрати! Коли вони встигли з'явитися тут? З досадою посмикала за залізні пруті.

— Їх рано-вранці встановили, коли ти була в стайні, — тихо повідомила Юніона, яка увійшла до моєї кімнати.

— От же підлість яка! — обурено тупнула ногою.

— І мені поставили, на той випадок, коли ти вирішиш тікати через мою спальню, — додала вона і присіла на край мого ліжка.

— Дуже завбачливо з їхнього боку, — тяжко зітхнула я і присіла біля сестри. — Чому не спиш? У тебе зараз за розкладом обідній сон.

— Не можу заснути. За тебе хвилююся. Я чула вранці розмову батьків.

— І чому переживаєш?

— Тому що тебе відправлять до страшних людей. Про алфінців багато говорять. Це страшний народ, зовсім не схожий на наш, — з жахом та занепокоєнням у голосі промовила вона.

— Зовні вони такі самі, як ми. Це воїни імператора, які захищають всю територію від нападів ворогів, — спробувала заспокоїти сестру. Юніоні нема чого переживати. Її тендітний внутрішній світ дуже ніжний і наївний.

— Вони мають чорну магію, — змовницьким тоном промовила сестра. — Я чула, що одним поглядом або клацанням пальця алфінець здатний вбити людину.

— Це ворога, людей імперії вони не чіпають, така угода.

— Як і вмовляння проводити відбори, для яких надаються дівчата з благородних сімей з хорошим родоводом, — додала сумно сестра.

— А ось тут промашечка вийшла, — реготнула я.

Юніона злякано подивилася на мене та на двері.

— Аєло, ти пообіцяла, що нікому не проговоришся. Я тобі таємно сказала. Ти ж розумієш, як це погано позначиться на батькові? — пошепки сказала сестра.

— Я не обіцяла, але нікому не скажу,— заспокоїла я.

— Дякую. Мені шкода, що батьки відсилають тебе на відбір. За кожную наречену алфінці дають родичам велику суму грошей. Якщо дівчина проходить відбір, за неї ще надсилають подвійну суму та скриню з подарунками.

— Що ж. Для зубожілих сімей благородного походження це добрий вихід із ситуації, — усміхнулася я.

— Ми підходимо під цю категорію, — повідомила Юніона. — У тата багато боргів через проблеми у його справі. Він другий рік зазнає збитків і приховує, щоб про це ніхто не дізнався. Гроші від алфінців підуть на погашення заборгованості.

— А, ось воно що!

— Батьки фактично продають тебе, — зітхнула сестра.

— Одним вчинком вирішили дві проблеми. Небажаної доньки позбудуться і сім'ю від банкрутства врятують. Гроші вже дали?

— Відразу ж, як батько підписав документи про твою участь,— зітхнула Юніона.

— Оперативно, нічого не скажеш.

— Тато найняв людей охороняти будинок та ворота маєтку, щоб ти не втекла.

— Ого, який я важливий птах. Мене ціле військо охороняє, — замислилась.

Ось цього ніяк не очікувала. Мій план вимагав кардинальних змін. Варто було продумати свою втечу більш детально. І першим пунктом у списку стояло: обдурити воїнів.

— Це показовий виступ теж. Антураж для завтрашніх гостей,— зітхнула Юніона.

Я їм влаштую виступ. Нехай самі на свій відбір їдуть до підозрілих алфінців. Їхній народ не міг похвалитися чисельністю, але їх боялися і поважали. Їхня магія лякала, про неї ходили легенди.

Територія нашої імперії розташовувалась на плодючих землях, повних чистих джерел та печер. Крім цього в надрах землі було багато дорогоцінних металів. Для сусідів ми були ласим шматочком, який хотілося отримати. Вже багато століть ніхто не ризикував піти на нас війною через людей імператора. Звідки взялися алфінці, ніхто не знав. У книгах з історії

описували їхню появу як благословення згори. Народ зовні схожий на нас, але із чорною магією всередині.

Я їх не боялася, хоч і не бачила жодного разу в житті, але бажання бути дружиною жодного з них точно не було.

— Не дуже хотілося б зустрітися зі стражниками. Допоможеш мені втекти?

Юніона злякано кивнула.

— Чудово.

Почувся дзвінок будильника із сусідньої кімнати.

— Мені треба йти,— поспішила сестра.

Вона швидко попрямувала до дверей.

— Угу. У тебе за графіком прийом їжі та прогулянка на свіжому повітрі,— крикнула їй навздогін.

Коли за сестрою зачинилися двері, я подзвонила в дзвіночок. Рідко так викликаю Міллі, але зараз краще так. Не варто з'являтися на очі новим людям, щоб не провалити план втечі.

Вітаю вас на сторінках моєї нової історії кохання. Маю надію що вона вам сподобається. Буду рада вашим зірочкам)